

Jóhannes Kjarval, norðmaðurin Edward Munch og hollendingurin Vincent van Gogh góvu týðningarmiklan íblástur, og tað sama var galdandi fyri William Heinesen og Ingálv av Reyni. Í listini hjá Thomasi Arge verður ymiski íblásturin tó settur inn í eitt sjálvstøðugt myndamál, sum kortini samstundis verður leitandi og roynandi. Tað er hóast alt eitt ungt listafólk, vit umrøða her.

Myndevnaliga gekk Thomas Arge nýggjar leiðir. Hann var tan fyrsti, sum gjørdi føroyska hagan til sítt høvuðsmyndevni, og við tí fór hann frá siðvandu myndini av Føroyum, sum bygðin í líðini við fjørðin við fjallinum og himmalinum omanfyri. Tann blómandi og menniskjavinaliga síðan av føroysku náttúruni fer til viks til fyrimuns fyri ómilda heimin í homrunum og reynunum. Ongi bliðkandi fyrbrigdi sum tjarnir, lækir og dýralív eru í oyðimørkini hjá Thomasi Arge, sum sostatt verður til eina sálarmynd. Sett út í hansara oyðimørk, er tað sum um vit eru á einum berligum og fremmandum knøtti, áðrenn søgan byrjaði.

Nakað sum er eyðkeynt fyri listina hjá Thomasi Arge er hansara tjúkka, pastosa litlag. Mangar av hansara myndum eru næstan meira relieff enn málningar, og klakin av liti hann ofta brúkar, verður nýttur til at sjónliggera rættiligt grót í myndunum. Samanumtikið er kortini

talan um oljulit, og óstýriliga tilfarið dánar skap, sum vekja frí hugasambond hjá áskoðaranum. Tað er, sum tá vit eyggleiða skýggini í luftini og halda, at vit kenna aftur eithvørt skap ella fólk.

Á tann hátt er tað ikki bara talan um tað, sum kennist aftur í myndevninum hjá Thomasi Arge, men eisini tær óteljandi innaru myndirnar, sum áskoðarin sjálvur leggur aftur at. So við hesum rúmar hansara list enn eina hugtakandi greipu av mótsetningum við síðuna av ekspressionismu og impressionismu, nevnliga samrøðan millum veruleika og hugflog. Av tí at myndirnar hjá Thomasi Arge samstundis snúgva seg um fjallaheimin, er tað ikki langt til fólktrúnna og hennara ímyndum um náttúruna sum íbygda við yvirnatúrligum verum og serliga: grótið sum steinrunnin trøllabørn, sum ikki megnaðu at krógva seg, áðrenn sólin reis.

Eitt eyðkent dømi um listina hjá Thomasi Arge, tá hon er best, er Hamrar frá 1975. Tað vísir eina stóra urð niðan fyri ein hamara, sum kanska kundi verið ein partur av syllini av stabbagróti, sum gongur fram við kantinum av Norðradali – eitt av teimum mongu plássunum Thomas Arge ofta vitjaði á rossabaki. Í hvussu so er líkist urðin einum dunga av gimsteinum, og teir eru eitt greitt dømi um íblásturin frá Kjarval, hvørs

myndir Thomas Arge sá á einari stórari framsýning, sum var í Keypmannahavn, meðan hann læs.

Myndin er kortini meira modernað enn tann hjá íslendinginum. Ikki bara hevur hon størri dám av málningi orsakað av tjúkka litlagnum við slóðum eftir hondunum á listafólkinum. Har er heldur onki rúm í myndini: Vit standa næstan á høvdinum niður í grótheimin, við tað at fjallið næstan steigir av aftanfyri. Útsýnið vikir fyri einum innsýni, og her kunnu vit so fara á eina uppdagingarferð inn í fjallið og í yvirfördum týðningi inn í okkara egnu sál.

Listin hjá Thomasi Arge bergtekur í meira enn einari merking.

Framsýningin á Listasavni Føroya kann síggjast til 2. páskadag, 6.4.